

„Bog ga daj, ljubi moj!“

„Oj dobri gospod, usmiliti se mene, ubogega siromaka!“

„S čim bi radi, da vam postrežem?“

„Gospod, prosim vas, če imate kaj dela; lačen sem, nimam nič jesti, pa tudi zebe me pri tako hudem mrazu. Rad bi si kaj zaslužil.“

„S kakošnim delom se pa pečate?“

„Drugega ne znam nego derva sekati, kajti drugega se nisem nič naučil.“

Župnik pogleda ubogemu človeku bolj natanko v obraz in nekako znan se mu dozdeva.

„Ali niste vi Peharnikov Jarnej, tukaj iz bližnje vas?“ vpraša ga župnik.

„Dà, dà, jaz sem in nihče drugi,“ odgovori siromak.

„O tako pa le pojdite z manoj v sobo, zunaj je mraz.“

Obedva odideta v sobo, in vrata se zopet zaprò. Ubogi Peharnikov Jarnej v tem trenutku ni vedel, kedó je ta prijazni gospod župnik, a vi otroci lahko berž uganete, da nihče drugi nego nekedanji Stanko, grajskega oskerbnika sin.

Resnične so besede, ki je poje domači naš pesnik:

Lénega čaka
Stergan rokáv,
Pal'ca beraška
Prazen bokál.

— m —

Studenec.

Trije popotniki sestanejo se pri nekem studencu. Pervi je bil rokodelec, drugi je bil priletan starček, tretji je bil pastir, ki je na bližnjem livadi ovce pasel. — Verh studenca so bile v kamen vrezane ove besede: „Vzemite si mene v zgled.“

Popotniki ogasivši si žejo z bistro in hladno vodo premišljajo, kaj bi poménil ta napis.

Rokodelec izpregovori prvi in reče: „Voda iz studenca se neprenehoma razliva in teče po neizmernem prostoru; v daljnem svojem téku pobira tudi potoke in manjše reke, da naredí, svoje delo izveršivši, veliko in mogočno reko. Besede nad studencem tedaj poménijo, da moramo neprestano in neutrudljivo delati, ter si tako bogastva pridobivati.“

Na to povzame starček besedo in pravi: „Meni se pa dozdeva, da napis vse kaj drugega poméni. Studenec namreč sè svojo bistro in hladno vodo krepčá vsakaterega človeka, ki žejen tù sim pride. Napis tedaj poméni, da moramo vsakemu človeku dobri in koristni biti.“

Pastir na vse to ne odgovori ničesar; gleda napis in molčí. Ko ga pa ona dva vprašata, kako si on tolmači besede, ki stojé zapisane nad studencem, pové jima svoje mnenje tako-le: „Voda, naj si bode iz katerega koli studenca, nič ni vredna, ako ni čista. Ako je voda blatna in kalna, studi se vsakemu, še živina je neče piti. Kedór tedaj hoče, da bode spoštovan, čist in snažen mora biti.“

Janko Tomič.